కథా కౌముది

నా దేశం నాకేమిచ్చింది సోమ సుధేష్ణ

వాషింగ్టన్ సబర్బన్ లోని పి.జి. కౌంటీలో ఒక పెద్ద ఇల్లు. అరవై ఏళ్ల క్రింద ఇటుకలతో కట్టిన ఇల్లు. పైకి కాస్త ఓల్డ్ పేషన్ గా కనిపించినా లోపల అంతా మాడరన్ గా ఉంది. పాత ఇల్లు తక్కువ ధరలో కొంటే ప్రాపర్టీ టాక్స్ కట్టక్కరలేదని కొనుక్కున్నాడు రాజేష్. కష్టపడి ఇల్లంతా పునఃనిర్మాణం చేసాడు. ఇంటి లోపల అంతా నూతన పరికరాలతో అందంగా అమర్చి కుటుంబంతో హాయిగా జీవిస్తున్నాడు.

ఈ మధ్య రియల్ ఎస్టేట్ వాళ్ళు రాజేష్ ఇంటి చుట్టు పక్కల ఉన్న చాలాకాలం నాటి పెద్ద ఇళ్ళను కొని వాటిని పడగొట్టి ఆ స్థలం లోనే చిన్నచిన్న ఇళ్ళు, టౌన్ హౌసెస్ కట్టడం మొదలు పెట్టారు. ఇప్పుడు రాజేష్ ఇల్లులాంటి పెద్ద ఇళ్ళు అక్కడక్కడా కొన్ని మాత్రమే కనిపిస్తాయి. కొత్త ఇళ్లన్నీ ఒక ఇంటి కిటికిలోంచి పక్కింటి వాళ్ళకు కాఫీ కప్పు అందించు కునేటంత దగ్గరగా ఉన్నాయి.

రాజేష్కు ఆ రాత్రంతా నిద్ర రాలేదు ఎలా వస్తుంది! ఎదురుగా ఉన్న టౌన్ హౌస్ కిటికీ లోంచి లైట్ల కాంతి సరిగ్గా వీళ్ళ పడక గదిలోకి దూసుకు వచ్చి కిటికీ తెర మధ్య సందుల్లోంచి మంచం నిండా ముగ్గుల్లాగ కాంతి గీతలు గీసింది. అక్కడ కొత్తగా కట్టిన ఇళ్లన్నీ అంతే. వంటల వాసనలతో బాటు ఇంటివారి అరుపులు, సంబరాలు కూడా వినిపిస్తాయి. వసుధైక కుటుంబం అంటే ఇదేనేమో. ఎదురింటి వాళ్ళ కిటికీకి పల్చటి తెరలు, షీర్స్ మాత్రమే ఉండటం మూలాన ఆ ఇంట్లోని లైటు వెలుతురు వీధిలోకే కాకుండా ఎదురుగుండా ఉన్న ఇళ్ళల్లోకి కూడా పరుచుకుంది. ఎదురింట్లో కాస్త నిశ్శబ్దంగా ఉంటె బావుండునని ఎన్నోసార్లు అనుకున్నాడు. అవతలి నుండి పెద్దగా కేరింతలు, పాటలు విన పడ్తూనే ఉన్నాయి. అరుపులు వినిపించి రాజేష్ లేచి కిటికీ లోంచి చూసాడు. ఎదురింటి అబ్బాయిలు ఇంటి ముందు ఉన్నగడ్డిలో నిలబడి మాట్లాడు కుంటున్నారు. చేతులు ఊపుతూ వెఱ్ఱి వాళ్ళలా కేరింతాలు కొడ్తున్నారు. అందరూ టీనేజర్స్ లా ఉన్నారు. వారి తీరు చూస్తుంటే ఆల్కహాల్ తాగడమే కాదు మారువానానో మరేదో కూడా తీసు కున్నారు అనిపిస్తోంది.

వారిలో ఒకరిద్దరు కాస్త చిన్న వాళ్ళు కూడా ఉన్నట్టున్నారు. అందరూ కలిసి ఇంట్లోకి వెళ్ళారు అయినా చప్పుడు తగ్గలేదు. పాటలు, అరుపులు అంతా గందరగోళంగా ఉంది. రాజేష్ పక్క గదుల్లోకి వెళ్లి ముగ్గురి కూతుర్లను ఒక సారి చూసుకున్నాడు.

"ఇలాంటి వాతావరణంలో మన పిల్లలని ఎలా పెంచగలం? అందునా ఆడపిల్లలు. ఇల్లైనా మారాలి లేదా దేశం అయినా మారాలి" నిద్రలో ఉన్న భార్య జయ పక్కన కూర్చుంటూ గొణిగాడు.

ఆ శనివారం రాత్రంతా ఎదురింటి హంగామాతో నిద్ర ఎలాగు లేదు కనీసం ఆదివారం మధ్యహ్నం అయినా హాయిగా నిద్ర పోవచ్చు అనుకున్నాడు కానీ ఆదివారం ఫెమిలీతొ కలిసి మ్యూజియం వెళ్లి అటునుండి మాండరిన్ లో డిన్నరుకు వెళ్లాలని ప్లాను వేసుకున్నారు.

ఎదురింటి పిల్లల తల్లి, తండ్రి ప్రేమించుకుని కొంతకాలం కలిసి జీవించారట. అతను ఎనిమిదేళ్ళు మెడిసిన్ చదువుతోంటే ఈవిడ సెక్రెటరి జాబు చేసిందిట. పెళ్లి చేసుకోకుండా అన్నేళ్ళు అతనితో గడిపింది. అతనికి డాక్టరు డిగ్రీ చేతికంది చికాగోలో ఉద్యోగం రాగానే భార్యకాని భార్యను ముగ్గురు పిల్లల్ని వదిలి తుర్రు పిట్ట లాగా ఎగిరి పోయాడు. ఆ పిల్లల మీద మనసు లాగ లేదేమో! మహాదేవుడు శివుడంతటి వాడికే కార్తికేయుడు దూరంగా వెళ్లి పోతే మనసు వ్యాకుల పడిందిట. ఇక్కడి వాళ్ళు జీవితాలలోని విలువలను గుర్తించరు గాబోలు. 'మన జీవితం తీరే వేరు. మన సంస్కారమే వేరు.' తన దేశం గుర్తు చేసుకుని గర్వంగా ఛాతి విరుచు కున్నాడు రాజేష్ .

ఈ మధ్య ఎదురైన కొన్ని చిన్న పెద్ద సమ్ఘటనలు రాజేశ్లో తీవ్రమైన అలోచనలను కలిగిస్తున్నాయి. అంతో ఇంతో డబ్బు కూడ బెట్టాడు. ఇండియా కెళ్ళిపోయి చక్కగా అమ్మాయిలను పద్ధతిగా పెంచుకుని, చదువులు చెప్పించి, పెళ్ళిళ్ళు చేస్తే తాను జయ తృప్తిగా, హాయిగా వాళ్ళను చూస్తూ జీవితం గడిపెయ్యొచ్చు అను కున్నాడు. కొన్నేళ్ళుగా అతని మనసులో ఆ ఆలోచన 'ఇంతై ఇంతింతై' అన్నట్టుగా పెరుగుతోంది. ఇండియాలో ప్రస్తుత జీవితంలో వచ్చే మార్పుపై అతనికి అవగాహన లేదు..

"మనం ఇండియాకు పర్మనెంట్గా వెల్లిపోదాం" ఒకరోజు డిన్నరు టేబులు దగ్గర కూర్చున్నపుడు భార్య పిల్లలకు తన మనసు లోని మాట చెప్పాడు రాజేష్. అందరూ నోళ్ళు తెరిచి విన్నారు. ముగ్గురమ్మాయిలు గొణిగారు. ఈ మధ్య కాలంలో   తరుచుగా 'ఇండియా వెళ్ళిపోతే' అనే ఆలోచనతో పాటు మంచి, చెడు అంటూ నాలుగు రకాల ఆలోచనలను రాజేష్ చెప్తూంటే వింటున్న జయ ఆశ్చర్య పోలేదు. ఇండియాకు వెళ్ళాలనే భర్త ఆలోచన జయకు కూడా నచ్చింది. ముగ్గురి కాలేజి చదువంటే మామూలా! ముగ్గురాడ పిల్లలు అందునా పెరిగిన కొలది వాళ్ళల్లో మొలిచే స్వతంత్ర భావాలతో తట్టుకోవడం కష్టమే. వార్త విన్నప్పటి నుండి తీన్ కన్యలు నసుగుతూనే ఉన్నారు. రాజేషు అన్నింటినీ పెడచెవిని పెట్టాడు. అతని తీరు చూస్తుంటే ఆయన నిర్ణయానికి తిరుగుండదేమో అనిపిస్తోంది.

★★★★★★★★★★★

ఏడేళ్ళ వయస్సు వరకు రాజేష్ జీవితం సుఖంగా గడిచింది. ఒకరోజు అన్నీ తలకిందులై రాజేష్ జీవితం అగాధంలోకి తోసేసి నట్టుగా అయిపోయింది. తల్లి తండ్రి మొక్కు తీర్చడానికి తిరుపతి వెళ్ళారు. స్కూల్ ఎగ్గొట్టడం ఎందుకని రాజేష్ ను పినతండ్రి దగ్గర ఉంచి మూడేళ్ళ చిన్న కొడుకును తీసుకుని వెళ్ళారు. నాలుగు రోజుల తర్వాత బస్సు ప్రమాదంలో చని పోయిన ఇరవై మందిలో రాజేష్ కుటుంబం ముగ్గురూ ఉన్నారు. కుటుంబాన్ని పోగొట్టుకున్న రాజెస్ కు చిన్నాన్న ఉండటం అదృష్టమే అనుకోవాలి. రోడ్డుమీద పడకుండా నీడపట్టున ఉండ నిచ్చాడు. రాజేష్ పేరెంట్సుకు ఉన్న ఇల్లు, కొద్ది భూమి చిన్నాన్న తీసుకున్నా అందరితో మాత్రం తన డబ్బు పెట్టి ఇద్దరి కొడుకులతో బాటు సమానంగా రాజేష్ ను చదివిస్తున్నాను అని చెప్పడం విన్నా నిలవ నీడ ఇచ్చిన చిన్నాన్న మీద గౌరవం గుండె నిండా నింపుకున్నాడు రాజేష్. కష్టపడి చదివి టీచర్ల ప్రశంసలను అందుకొనే రాజేష్కు తెలిసిన ప్రపంచం – తెలివి ఉంటె ప్రపంచంలో అవకాశాల తలుపులు తెరుచుకుంటాయి. తనకున్న తెలివి నిచ్చెన అయితే తనలోని మంచి తనం అవకాశాలను కల్గిస్తుందని, తనకున్న శక్తితో ముందుకు వెళ్ళ వచ్చని గట్టి నమ్మకం అతని మనసులో నాటుకు పోయింది.

★★★★★★★★★★★

1998 లో అమెరికా వచ్చినపుడు రాజేష్ పద్దేనిమిదేళ్ళవాడు. ఇండియాలో స్కాలర్ షిప్ తో కాలేజీలో మొదటి సంవత్సరం చదువుతూ ఉన్నప్పుడే అమెరికా మోజులో పడ్డాడు. ఒక తెలుగు మూవీ గ్రూపు అమెరికా పర్యటన చేస్తోందని మేన మామ ద్వారా విన్నాడు. డాక్టరు కావాలనే కోరికను పక్కన పెట్టి అమెరికా కలను నిజం చేసు కోవాలనుకున్నాడు. మేనమామ ఎప్పుడూ మూవీ ప్రొడ్యూసర్ల తో, డైరెక్టర్లతో సాన్నిహిత్యం ఉంది. పలుకుబడి, డబ్బు చాలానే సంపాదించాడని రాజేష్ విన్నాడు. మామ అమెరికా వెళ్తున్నాడని తెలిసిన నాటినుండి ఆయన వెంటపడి ఆయనకు నీడలా ఉండి, కంటికి చూపై, నోటికి మాటై ఆయన్ని మెప్పించాడు. మూవీ గ్రూప్ ఎప్పుడు ఏదేశం వెళ్ళినా గుంపులుగానే వెళతారు కాబట్టి రాజేష్ కు 'గుంపులో గోవింద' లాగా అందరితో బాటు వీసా వస్తుందనే ఆశ ఉంది. చివరికి మేనమామ రాజేష్ మీద మమకారంతో వీసా ఇప్పించాడు. వాళ్ళందరికీ హెల్పర్గా ఉన్న కొందరిలో రాజేష్ ఒకడు. అలా వై-టు-కే కంటే ముందుగానే అమెరికాలో దిగాడు. అలా అమెరికా వచ్చిన రాజేష్ కు కళాత్మకమైన టాలెంటు ఏమీ లేకపోవడంతో మూవీ గ్రూపుకు హెల్పర్ లాగ ఉంటూ అమెరికాలో తన కలను ఎలా నిజం చేసుకోవాలా! అని మనిషి మనిషిని తట్టి చూసాడు. అవకాశం కోసం ఆవురావురంటూ అన్ని వైపులా చేతులు చాచాడు.

మూవీ గ్రూపుకు భోజన సదుపాయాలు సమ కూర్చిన హోటల్ మానేజరుకు మూవీ వాళ్ళ మీద మమకారం ఎక్కువ. అందరితో చాలా చనువుగా మాట్లాడేవాడు. మామ సరదా మాటలు చూసి మేనేజరు ఇట్టే స్నేహితుడయి పోయాడు. రాజేష్ ఒకరోజు మామను వెంట సిటీలో ఉన్న హోటల్ మేనేజరును కలవడానికి వెళ్ళాడు.

అతని పేరు రాకేశ్ అయినా తన పేరు రాఖీ అని చెప్తాడు.. అలా ఆ హోటల్లో సర్వర్ గా చేరి త్వరలోనే హెడ్ వెయిటర్ గా ప్రమోషన్ తెచ్చుకున్నాడు. గ్రీన్ కార్డు సులభంగానే దొరికింది. వీసా రావడానికి రాఖీ చాల సహాయం చేసాడు. కాలం ముందుకు జరుగుతూండగా హోటల్ ఫ్రంట్ డెస్క్ కు ప్రమోషన్ వచ్చింది. రాజేష్ జీవితం అనుకున్నట్టు గానే ముందుకు సాగుతోంది. రాత్రి కాలేజి కెళ్ళి కంప్యూటర్ నేర్చుకున్నాడు. కళ్ళల్లో కోటి ఆశలు, మనసు నిండా కోరికలు, వంటి నిండా శక్తి నింపుకుని జీవించాడు. మూడేళ్ళల్లో కంప్యూటర్ ప్రోగ్రాం పూర్తి చేసాడు. తన కంప్యూటర్ డిగ్రీ చూపించి తన కేదైనా కంపెనీలో ఉద్యోగం ఇప్పించమని హోటల్ స్వంతదారి అఖిల్ రాజ్వానిని అడిగాడు. మంచి మనసుతో పాటు కష్టపడి నిజాయితీగా పనిచేసే రాజేష్ కు మంచి అవకాశం ఇవ్వాలని రాజ్వాని తనకు తెలిసిన 'కలోరాస్' సాఫ్ట్వేర్ కంపెని మేనేజర్ రిచర్డ్ థామ్సన్ కు రాజేశును పరిచయం చేసాడు. నిజాయితీ పరుడని తెలిసిన రాజేష్ కు కంపెనీలో మంచి ఉద్యోగం ఇచ్చాడు థామ్సన్. ఆ తరువాత రాజేష్ జీవితం పూర్తిగా మారి పోయింది.

ఆ రోజుల్లోనే రాజేష్ జయను కలిసాడు. ఇద్దరి మనసులు, ఆలోచనలు కలిసాయి. రాజేష్ మొదటిసారి తన పూర్తి జీవిత కథను జయతో చెప్పుకున్నాడు. ఇండియాకు ఫోను చేసి జయను పెళ్లి చేసుకోవాలను కుంటున్నాను అని చిన్నాన్నకు చెప్పినపుడు 'నన్ను కాదని పోయిన వాడివి నువ్వేలా తగలడితే నాకేం! న కన్నా కొడుకుల్ కంటే నిన్ను ఎక్కువగా చూసుకున్నానురా, వద్దన్నా వెళ్లావు. నని వెళ్లావు' నువ్వు. భేయిమాన్.' అని చీదరించుకున్నాడు. చిన్నాన్న తనకు నీడనిచ్చినవాడు గాబట్టి అతని తిట్లనే దీవనలను కున్నాడు రాజేష్. కొద్దిమంది స్నేహితుల సాన్నిధ్యంలో జయ, రాజేష్ పెళ్లి చేసుకున్నారు. మొదటి సారిగా 'నేను ఒంటరి వాడిని కాను' అనే భావన రాజేష్ కు కొండంత ధైర్యం ఇచ్చింది. పెళ్ళయాక రాజేష్ చిన్నాన్నకు ఫోను చేసి జయను పరిచయం చేసినప్పుడు 'పెళ్లి చేసుకుంటే నాకేం, అడుక్కు తింటే నాకేం. ఈజన్మలో నాకు నీ మొహం చూపించకు' అక్కసుతో అరిచాడు.

జయకు డేకేర్ లో అనుభవం ఉండడంతో డేకేర్ ఓపెన్ చేసింది. 'మేరీకే' కాస్మెటిక్ బిజినెస్ కూడా మొదలు పెట్టింది. రెండేళ్ళ తర్వాత అందాల 'గంగ' పుట్టి అదృష్టం ఆ కుటుంబాన్ని మరింత వరించింది. అప్పుడే ఒక ఇల్లు కొనుక్కుని తన కలను నిజం చేసుకున్నాడు.

ఉదయం ఎనిమిది గంటలనుండి సాయంత్రం నాలుగు గంటల వరకు 'కలోరాస్' కంపెనీ లో ఉద్యోగం చేస్తాడు. సాయంత్రం ఐదునుండి రాత్రి పదకొండు-పన్నెండు వరకు హోటల్ లో మేనేజరుగా ఉద్యోగం చేస్తాడు. తర్వాత కావేరి పుట్టింది. చిన్న ఇల్లు అద్దె కిచ్చి పెద్ద ఇల్లు, పాతది కొనుక్కున్నాడు. ఈ రెండు ఉద్యోగాలు చేస్తూ ఫెమిలితో ఎక్కువ సమయం గడపలేక పోతున్నాడు. 'అమెరికా జీవితం ఒక అందమైన కల' నిజమే కానీ రేసు గుర్రంలా ఎప్పుడు పరుగులు తీస్తున్నట్టే ఉంటుంది. ఎంతో సహాయం చేసిన అఖిల్ రాజ్వానిని కాదనలేక రాజేష్ శనివారం కూడా రెస్టా రెంటులో పని చేయలసి వచ్చేది. ఒక్క ఆదివారం రోజు మాత్రమే కుటుంబంతో సరదాగ గడుపదానికి వీలయేది. అతనిలోని పిత్రుత్వపు

ప్రేమకు అది చాలదు. కుటుంబంతో గడపడం అతనికి ఆనందం. కుటుంబంతో కలిసి తినాలి, కలిసి తిరగాలనే అతని కోరిక ఊరుతూనే ఉంది కాని తీరలేదు.

★★★★★★★★★★★

పెద్దమ్మాయి గంగకు పద్నాలుగేళ్ళు. రెండేళ్ళు చిన్నది కావేరి. ఎనిమిది నిండిన యమున. వీళ్ళు హైస్కూలుకు వచ్చారంటే కథే వేరు. రాజేష్ స్నేహితుడు అశోక్ – కూతురు హైస్కూలులో ఉంది, చెప్పిన మాట వినదు, పైగా ఈ మధ్య ఒక నల్లబ్బాయిని డేట్ చేస్తోందని అశోక్ అతని భార్య మానసిక వ్యధకు లోను కావడం రాజేష్ను చాల బాధ పెట్టింది. పిల్లలు పేరెంట్సును అంతగా కష్ట పెట్టడం రాజేష్కు అస్సలు నచ్చలేదు. కుటుంబం అంతా సభ్యతగా, ఉమ్మడిగా ఉండాలని అతని తపన. రోజుకు 12–13 గంటలు పని చేస్తూ ఈ పిల్లలకు మంచి భవిష్యత్తు ఇవ్వాలను కునే రాజేష్కు జీవితం బాలేన్స్డ్ గా లేదని పించింది. ఒకసారి గంగ తన క్లాసుమేట్ పుట్టిన రోజు పార్టీకి వెళ్ళింది. తన స్నేహితులు అబ్బాయిలతో కలిసి మూవీకి వెళ్తున్నారని తను కూడా వెళ్తానని లేకపోతే తన స్నేహితులు తనతో దూరంగా ఉంటారని గంగ తల్లితో వాదిస్తోంటే రాజెస్ విన్నాడు. ఇప్పటి వరకు వద్దన్న పనులేవి చేయలేదు. రాజేష్ పైకి ఏమీ అనలేదు కానీ చాల ఆలోచించాడు. ఆలోచనల ఒరవడిలో ఇండియా వెళ్ళాలనే కోరిక అతనిలో మరింత దృఢ పడింది.

రాజేష్ కు ఇండియా వెళ్ళే ఆలోచన ఉందని చెప్పగానే బాస్ మిస్టర్ థాంప్సన్ ఇండియాలో కొత్తగా తెరిచిన కంపెని బ్రాంచ్ ప్లాన్ అంతా రాజేష్ కు వివరించి సదుపాయాలతో పాటు మంచి జీతం ఆఫర్ చేస్తూ హైదరాబాదులో ఉన్న క్రిస్ కు అసిస్టెంటుగా ఉండ మన్నాడు. రాజేష్ అదంతా తన పిల్లల అదృష్టమని మురిసి పోయాడు. కాలం వృధా చేయకుండా ప్రయాణ ప్రణాళిక మొదలు పెట్టాడు. అన్ని ఆస్తులు అమ్మేయడానికి ఎక్కువ టైము పట్టలేదు. ఇండియా వెళ్ళడం ఇష్టం లేక గంగ, కావేరి ఎప్పుడు చూసినా మొహాలు వేల్లాడేసుకుని తిరుగుతున్నారు.

"ఇండియాలో కరాటి నేర్పె వాళ్ళుంటారా?" అక్కలా తన కెప్పుడు బ్లాక్ బెల్టు వస్తుందా అని ఎదురు చూసే కావేరికి అసంతృప్తిగా ఉంది. యమున మాత్రం ఇండియాకు పోతున్నానని మురిసి పోతోంది. అమెరికాలో పుట్టి పెరుగుతున్న వాళ్ళను ఇప్పుడు వేళ్ళతో సహా పెకిలించి తీసు కెళ్తున్నాడు. పిల్లలకు ఆమాత్రం బాధ ఉండదా మరి! నా బిడ్డలు ఎక్కడ కెళ్ళినా అదృష్ట దేవతలు వాళ్ళతోనే ఉంటారు అని జయకు పదే పదే చెప్పి మురిసి పోయాడు. రాజేష్ కు చిన్నప్పటినుండి స్నేహితుడైన వినోద్ హైదరాబాదులోని ఫర్మాకుటికల్ కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ఇద్దరు రెండు దేశాల్లో ఉన్నా అడపా దడపా ఫోనులో పలకరించుకుని మంచి చెడ్డలు చెప్పుకుంటూనే ఉంటారు. రాజేష్ హైదరాబాదులో సెటిల్ అవడానికి వస్తున్నాడంటే వినోద్ కు చాల సంతోషంగా ఉంది. వినోద్ ఇంటికి నాలుగిళ్ళ అవతలే ఉన్నఇల్లు అమ్మకానికి ఉందని మంచి ధరకు వస్తోందని రాజేష్ కు వివరాలు పంపాడు. జయ, రాజేష్ ఇంకా తీన్ దేవియాలు చాల ఇష్ట పడి ఒకే కొట్టారు.

రాజేష్ కు ఇండియా అంటే ప్రాణం, అమెరికా అంటే ఇష్టం. 'ఇండియా నాకు ప్రాణం ఇచ్చింది. అనుభంధాలు నేర్పింది. అమెరికా నాకు ఒక గుర్తింపును తెచ్చింది. అమెరికా నాకు అనుభవం, సంపద ఇచ్చింది. అయినా కుటుంబం విషయానికి వస్తే ఏది ముఖ్యమో అది తప్పక చేయాలి. ఇండియా వెళ్లిపోవాలి.' రాజేష్ ఉవాచ.

★★★★★★★★★★

ఒక శుభ ముహూర్తాన రాజేష్ కుటుంబం ఇండియా చేరింది. ఎయిర్ పోర్టు అవతల అడుగు పెట్టగానే వేడిగాల్పులు, కారు హారన్మోతలతో అందరికి తల నెప్పి వచ్చింది. ఎప్పుడు వెళ్ళినా రోడ్డు పక్క దుకాణాలు, రకరకాల వాహనాలు, రోడ్డు మీద గజిబిజిగా పందెం వేసుకున్నట్టు పక్క వాళ్ళను రాసుకుంటూ, గీసుకుంటూ పోవడం చూస్తుంటే తల దిమ్మెక్కి పోయింది అందరికి. 'ట్రాఫిక్ లైట్సు ఉన్నా, స్పీడ్ లిమిట్ ఉన్నా వాటిని అధిగమించి వెళ్ళడంలో మనవాళ్ళను మించిన వాళ్ళు లేరనే చెప్పాలి' వినోద్ ఉవాచ.

కాస్త ఓర్చుకుంటే నెమ్మదిగా అన్ని అలవాటవుతాయి అని ముందుగానే పిల్లల బుర్రలో నింపారు గాబట్టి సరిపోయింది. ఎలాగైతేనేమి ప్రకాశ్ నగర్ లో ఉన్నఇల్లు చేరారు. ఇల్లు పెద్దగా, చుట్టూ ఆవరణ, ఆవరణలో పూల చెట్లు అందంగా ఉండి అందరికీ నచ్చింది. బంధు, మిత్రులకు ఇండియా ఎందుకు వచ్చామో అర్థం కాక "అందరూ అమెరికా వెళ్తుంటే నువ్వు ఇండియా వచ్చావేమిటి?" ప్రశ్నించారు. "ఐ మిస్ మై ఇండియా." అన్నాడు.

అమ్మాయిలను స్కూల్లో చేర్చడం, తదితర పనుల్లో వినోద్ అతని బార్య కరుణ చాల సహాయం చేసారు. ఇంకా చేస్తూనే ఉన్నారు. వినోద్ పెద్ద కూతురు రుక్మి, గంగ ఒకే వయస్సు వాళ్ళవడంతో గంగ స్కూల్లో త్వరగానే అడ్జస్టు అయ్యింది. కానీ ఇండియన్ ఫుడ్ చూస్తె గంగ, కావేరి ఏమాత్రం ఇష్ట పడటం లేదు. 'ఫుడ్ కంటే ఎక్కువ స్పైసేస్ ఉంటాయి' అని గోణుగుతారు. యమున అన్నీ తింటుంది కానీ ఆబిడ్డ కడుపు మసాలాలకు అలవాటు పడలేక ఎప్పుడూ కడుపు నొప్పి అని తల్లి వెనకాల తిరుగుతుంది. ఇండియా జీవితంలో ఇమడటానికి, అమ్మాయిలను మార్చడానికి జయ ప్రతి నిమిషం అప్రమత్తతతో వారికి నీడలా ఉండి కావలసినవి అమరుస్తూనే ఉంది. కరుణతో కలిసి షాపింగులు, స్నేహితులను కలవడంతో జయ కూడా బిజీగా అయి పొయింది. రాజేష్ కంపెని పనిలో మునిగి పోయాడు. థాంప్సన్ కంపెని బరువు అంతా క్రిస్, రాజేష్ భుజ స్కంధాల మీద పెట్టాడు. బాధ్యత మోయడం రాజేషు కు కొత్తేమీ కాదు. కొంతకాలంలోనే బందువులు, స్నేహితులు తమకు రాజేష్ పని చేసే కంపెనీలో ఉద్యోగం కోసం అప్రోచ్ అవుతున్నారు. రాజేష్ కు అలా సన్నిహితుల లిస్టు పెరగ సాగింది. కాల చక్రం ఆగదు కదా!

కావేరి స్కూల్లో చాల కష్ట పడుతోంది. తెలుగులో బొటా బొటిగా మార్కులు వచ్చాయి. తెలుగు తన వల్ల కాదని సంస్కృతంలోకి మారింది. జయ అప్పుడప్పుడు అమెరికా ఇల్లును తలుచుకుని దిగులు పడేది. అమెరికాలో వంటిల్లునే భార్యకు స్వర్గంలా మార్చాడు రాజేష్. పిల్లలకు ఇక్కడ టివి షోస్ నచ్చడం లేదు. రాజేష్ త్వరగా ఇంటికి వచ్చి

పిల్లలతో గడుపుతూ, వాళ్ళు చెప్పేవి (అన్ని ఫిర్యాదులే) విని సంతోషంగా సాల్వ్ చేసేవాడు. వీలు చేసుకుని గంగతో కలిసి కరాటే చేసేవాడు. కావేరి, యమున, రుక్మి కూడా వచ్చే సరికి అదొక కరాటే క్లాసులా ఉంది. 'అమ్మాయిలకు స్వంత రక్షణ చేస్కునే శక్తి ఉండాలి' అమ్మాయిల బుర్రల్లోకి ఎక్కిన్చేవాడు.

తన కుటుంబాన్ని చుట్టు పక్కల ఉన్న చరిత్రాత్మకమైన స్థలానికి తీసుకెళ్ళేవాడు. కొన్నిసార్లు వినోద్ ఫెమిలీ, ఇతర స్నేహితులు కూడా వెళ్ళే వాళ్ళు. రాజేష్ పెరిగిన నాటి హైదరాబాదు వేరు ఇప్పటి హైదరాబాదు వేరు. పెద్ద, చిన్న అందరూ వస్త్రధారణ నుండి తిండి, పద్ధతులు చాల వరకు మారాయి. యువత మద్యపానం తీసుకోవడం మామూలైపోయింది. పేరెంట్సుకు తెలీదా లేక తెలిసినా పేషన్ అనో లేక స్టేటస్ సింబల్ అనో సీతకన్ను వేస్తున్నారా తెలీదు. ఇంగ్లీషు మాట్లాడుతూ కొన్ని తెలుగు పదాలను ఇరికిస్తున్నారు. క్లబ్బుకు వెళ్ళడం, బ్రాండునేం బట్టలు వేసుకోవడం వారి గుర్తింపుగా భావిస్తున్నారు. డబ్బు విలువ బొత్తిగా తెలీదు. ఇంత మారిందా! అని వాపోయాడు. అధునాతనంలో అత్యంత విలువైన జీవిత సత్యాలు ఆవిరై పోతున్నాయా! అనుకున్నాడు.

కాలం గిర్రున తిరుగుతోంది.

గంగ హైస్కూల్ మొదటి శ్రేణిలో ఫాసయ్యింది.

"సైన్సులో మంచి మార్కులు వచ్చాయి కద తల్లి మెడిసిన్ చేయొచ్చుగా, ప్రజా సేవ చేయోచ్చు, నీకు ఇష్టమైన పని." "డాక్తరే కాదు ఏది చదివినా దేశ సేవ చేయొచ్చు నాన్నా. గాంధీ, మార్టిన్ లూతర్కింగ్, మదర్ థెరీసా డాక్టర్లు కారు అయినా దేశ సేవ చేసారు. నేను అలాగే చేస్తాను డాడ్."

"నీ ఇష్టం."

హైదరాబాదులోనే ఇంజనీరింగ్ చేస్తానంటే జయ, రాజేష్ ఒప్పుకున్నారు. గంగ ఏది చదివినా అభివృద్ధి లోకి రావడం ఖాయం అని వాళ్ళకు తెలుసు. గంగలో మానసికంగా వయస్సుకు మించిన ఎదుగుదల ఉంది. 'నా అదృష్ట దేవతలు' అంటూ తన కూతుళ్ళ గురించి స్నేహితులతో చెప్తున్నపుడు రాజేష్ గుండె గర్వంతో పొంగుతుంది. అందరూ భారత దేశ జీవితంలో ఒదిగి పోయారు.

ఒక శనివారం రోజు—

"గంగ ఫ్రెండు పుట్టిన రోజు పార్టి కదా ఇవ్వాళ, వెళ్ళిందా? నందిక డ్రైవ్ చేస్తుందనుకుంటా, సేఫేలే." జయ వైపు చూస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

"అవును నందిక డ్రైవ్ చేస్తానంది. రుక్మికి వంట్లో బాగాలేదని వెళ్ళడం లేదు. ఈ రోజు మీరు గంగను చూస్తె 'నా తల్లి ఎంత అందంగా ఉంది' అని ఎన్ని ఫోటోలు తీసేవారో! నా దిష్టే తగులుతుందనిపించింది. చాల సార్లు ముద్దు పెట్టుకున్నాను."

యమున పొడుగాటి వెంట్రుకలు దువ్వుతున్న జయ అంది.

"నువ్వు ఫోటో తీయాల్సింది. పిల్లలు అలా చక్కగా డ్రెస్ చేసుకున్నపుడు వీలు చేసుకొని ఫోటో తీసేయ్యాలి. రాగానే తీస్తానులే. ఎప్పుడొస్తానని చెప్పింది?"

"డిన్నర్ అవగానే వస్తానంది. బయల్దేరే ముందు ఎలాగు ఫోను చేస్తుంది."

డిన్నరు తిన్నాక రాజేష్ తో బాటు అందరూ మూవీ చూస్తూ స్క్రీన్ ముందు కూర్చున్నారు. అది పూర్తయ్యేసరికి రాత్రి పదకొండు దాటింది. కావేరి, యమున బెడ్ రూముల్లోకి వెళ్ళగానే రాజేష్ లేచి అసహనంగా 'గంగ ఇంకా రాలేదేమిటి!' నసుగుతూ గంగ సెల్ కు ఫోన్ చేసాడు. గంగ ఫోన్ ఆఫ్ చేసుంది.

"గంగ నీకేమైన ఫోన్ చేసిందా జయా?"

"ఇంతవరకు చేయలేదు. నేను చేస్తే ఫోన్ ఆఫ్ లో ఉంది."

అప్పటికే జయ అరడజను సార్లైనా గంగ సెల్కు ఫోన్ చేసుంటుంది. మనసులో కాస్త అలజడిగానే ఉన్నా పైకి ఏమీ అనలేదు. రాజేష్ వెంటనే జయరామ్కు ఫోన్ చేసి, "నందికతో మాట్లాడావా? గంగ ఫోన్ ఆఫ్లో ఉంది. గంగ ఎక్కడికెల్లినా ఫోన్ ఆఫ్లో పెట్టదు." గాబరాగా అడిగాడు.

"ఇంతకు ముందే నందికకు ఫోన్ చెసాను. తన ఫోన్ కూడా ఆఫ్లో ఉంది. సమ్థింగ్ ఈజ్ రాంగ్? నేను హోస్టుకు ఫోన్ చేసి నీకు మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను." ఫోన్ పెట్టేసాడు జయరాం.

కాసేపట్లోనే మళ్ళీ ఫోన్ రింగయింది. జయరాం గాబరాగ ఫోనందు కున్నాడు.

"గెస్ట్ అందరూ వెళ్ళిపోయారట. బర్త్ డే గర్ల్ కూడా కజిన్స్ తో బయల్దేరి ఇంటికి వెళ్ళిపోయిందట. ఐశుతో మాట్లాడితే 'గంగ, నందిక వెళ్ళిపోయి చాల సేపయింది, ఇంకా రాలేదా!' అంటోంది. నేను పోలీసు స్టేషనుకు వెళ్తున్నాను, నువ్వు అక్కడికే రా రాజేష్." ఎడ్రస్ ఇచ్చి ఫోన్ పెట్టేసాడు.

రాజేష్ దడదడ లాడే గుండెతో కారు కీస్ తీసుకుని పెద్ద పెద్ద అంగలు వేస్తూ వెళ్లి పోయాడు. జయకు ముచ్చెమటలు పట్టాయి. 'ఎప్పుడు ఫోన్ ఆఫ్ చేయని గంగ ఈ రోజు ఫోన్ ఎందుకు ఆఫ్ చేసింది!' జయకు కంగారుగా ఉంది. మొద్దుబారిన మనసుతో సోఫాలో అలాగే కూర్చింది. సోఫాలో జోగుతూ ఉన్న జయ ఉలిక్కి పడి లేచి చూస్తే టైం నాలుగయింది. కంగారుగా రాజేష్ కు ఫోన్ చేసింది.

"కేసు ఫయిల్ చేసాము. ఇరవై నాలుగు గంటల వరకు ఆగాలి, ఆ తర్వాతే సర్చింగ్ టీమ్ను పంపుతారట. ఇప్పుడు ఏమీ చేయలేము అంటున్నారు. ఇంటికి వస్తు..." రాజేష్ గొంతు దుఖంతో పూడుకు పోయి మాట పైకి రాలేదు. అది విని జయకు కళ్ళు తిరిగాయి.

"గంగా! ఎక్కడున్నావు తల్లి , ఒకసారి ఫోన్ చెయ్యి, మా మనసులు కుదుట పడతాయి. కారేమైనా ట్రబుల్ ఇస్తోందేమో .ఎవరైనా ఫ్రెండ్ ను డ్రాప్ చేయడానికి వెళ్ళారేమో!!" జయ మనసులో ఆలోచనలు రేసు గుర్రంలా పరుగెడుతున్నాయి.

వినోద్ చిన్నాన్నకు హైదరాబాదులో చాల పలుకుబడి ఉందని రాజేషుకు గుర్తు రాగానే పోలీస్ స్టేషన్ నుండే వినోద్కు ఫోన్ చేసి జరిగిందంతా వివరంగా చెప్పాడు. వినోద్ బెడ్ లోంచి ఎగిరివెంటనే తను చేయాల్సిన పనిలో మునిగి పోయాడు.

రాజేష్ ఇంటి ముందు కారు ఆపుతూ అప్పుడే కారులోంచి దిగుతున్న వినోద్ ను చూసాడు.

"పోలీస్ స్టేషనుకు వెళ్ళాక ఈ పోలీస్ స్టేషన్ కాదు ఆరు మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న మరో పోలీసు స్టేషన్ అడ్రస్ ఇచ్చి అక్కడ మీరు కేస్ ఫైల్చేయండి అన్నారు. ఆ పోలీసు స్టేషనుకు వెళ్ళాము. జయరాంకు తెలిసిన యస్ ఐ కి ఫోన్ చేసాడు. కొన్ని గంటలు కనబడక పోతే మిస్సింగ్ కాదు, ఇరవై నాలుగు గంటలు అయితే మిస్సింగ్ కేసవుతుందిట. అమ్మాయిలకు ఏదైనా సహాయం కావలసి వస్తే ఎలా! ఎంత గాబరా పడుతున్నారో, ఎక్కడ ఉన్నారో! నేను జయరాం కలిసి పార్టీ జరిగిన హోటల్ కు వెళ్లి ఆ చుట్టు పక్కల డ్రైవ్ చేసాము. కానీ వాళ్ళ కారు ఎక్కడా కనబడలేదు. ఎవరింటికైన వెళితే గంగ తప్పకుండా ఫోన్ చేస్తుంది." రాజేష్ వణుకుతున్న చేతులతో మొహాన్ని తుడుచుకుంటూ వినోద్కు, జయకు చెప్పాడు. జయ సుషుప్తా వస్థలో వింది.

ఉదయం ఎనిమిదవుతోంది. అధికారుల నుండి ఫోన్ కాల్సు వచ్చేసరికి పోలీసులు ఉరుకులు పరుగులతో జీపు లేసుకుని నాలుగు వైపులా వెతకడానికి వెళ్ళారు. ఫోన్లు పట్టుకుని కూర్చున్నారు జయ, రాజేష్, వినోద్.

"పోలీసులు సర్చ్ మొదలు పెట్టారు. త్వరలోనే తెలుస్తుంది. ఇంకో గంటలో గంగ తిరిగొస్తుంది జయా.' దేవుడి గదిలోనే కూర్చుని ఏడుస్తున్నజయకు ధైర్యం చెప్పాలని కరుణ ప్రయత్నించింది.

"ఈ హడావుడికి పిల్లలు దడుచుకుంటారు. వీళ్ళను మాఇంట్లో వదిలి వస్తాను. అమ్మ వీళ్ళను చూసు కుంటుంది." అంటూ అమ్మాయిలను కరుణ తనతో వాళ్ళింటికి తీసుకెళ్ళింది. పోలీసు స్టేషన్ నుండి ఫోన్ చేసారు– కారు ఒక చోట, రెండు శవాలు మరో రెండు చోట్ల దొరికాయని ఐడెంటిఫై చేయడానికి రాజేష్, జయరాంను రమ్మన్నారు.

అక్కడ రక్తం మరకలతో, మొహం, వళ్ళు గాయాలతో చూడటానికి హృదయ విదారకంగా ఉంది.

"నా బంగారు తల్లీ! అయ్యో నా తల్లిని ఎంత హింసించారు! ఆ రక్తపు ధారలు చూడండి. మొహం మీద అంతా రక్తమే! ఆ కమిలి పోయిన మచ్చలు చూడండి!! నా బిడ్డను చంపేసారు." అస్తవ్యస్తంగా, మతి చలించిన వాడిలా మాట్లాడుతూ గజ గజ వణికి పోతున్న రాజేష్ ను బయటికి తీసుకొచ్చారు పోలీసులు. జయరాం కట్టేలా బిగుసుకు పోయాడు.

★★★★★★★★★★

రాజేష్, జయ తమ ఇంట్లో ఏం జరుగుతుందో తెలుసు కునే స్థితిలో లేరు. వినోద్, కరుణ దగ్గరుండి అన్ని వాళ్ళే చూసుకుంటున్నారు. బంధువులు, మిత్రులు అందరూ తోడై వారికి ధైర్యాన్ని ఇస్తున్నారు. కడుపు కోత చిన్నదా!

ఇంతలో రింగవుతున్న ఫోన్ ఆదుర్దాగా అందుకుని "హలో" అన్నాడు రాజేష్ వణికే గొంతుతో.

జయ గదిలో దేవుడి పటం ముందు కూచుని చీరకొంగు రెండు చివరలను జోలె లాగ పట్టుకొని 'నా గంగను క్షేమంగా నాకివ్వు తండ్రి.' ఆ పటాన్ని వేడుకుంటోంది. పటంలో లాగ చలనం లేని మనుషులు కూడా చాలా మంది ఉన్నారు.

"గ్యాంగు రేప్, ఇద్దరు యువతుల మరణం" అంటూ వార్తల మీద వార్తలు రంగులు దిద్ది, రకరకాల వీడియోలు చూపిస్తూ నిర్దాక్షిణ్యంగా ప్రజలపై కుమ్మరిస్తున్నారు జీతాల మీద బతికే చోటా గాండ్లు.

"ఆ రాక్షసులు దొరికారట. వాళ్ళను అక్కడికక్కడే కాల్చేయండి." టివి చూస్తున్న జయ కజిన్ కసిగా అంటున్నాడు.

"ఇద్దరిలో కరాటే తెలిసిన ఒకమ్మాయి ఆ దుండగులలో ఒకడి కాలు విరిచేసింది. మరొకడి చెయ్యి విరిచింది. వాళ్ళను దెబ్బ తీస్తూ చివరి వరకు పోరాడిందట. ఆమె వాళ్ళ బారి నుండి తప్పించుకుని పారిపోతుంటే ఆ దుండగులు ఆమెను పట్టుకుని తల నేలకేసి కొట్టడం మూలాన చని పోయింది. దొరికిన ఇద్దరు దుండగుల ద్వారా తెలిసిన విషయం..."

"మన బిడ్డ జీవాత్మ ఎంత తల్లడిల్లిందో కదా!!" అంటూ రాజేష్, జయ ఒకరినొకరు పట్టుకుని గుండెలు పగిలేలా ఏడ్చారు. టివి లో "నలుగురు యువకులు ఇద్దరు యువతులను..." ఎవరో వెళ్లి టివిని టక్కున ఆపేసారు.

"జెండా మీదికి ఎగిరేసి సతంత్రం ఒచ్చిందని ఓ..మురుస్తరు. జెండా కాదు ఎగిరేశేది నీతిని అంత మీదకు ఎగిరేసి మురిసేటోడు ఒక్కడుంటే సూపియ్యి థూ! ఏం మనుసులే ఈల్లు. బంగారంలాంటి బిడ్డను పొట్ట వెట్టు కున్నరు." మొఖం చిట్లించాడు వార్త విని పరుగు పరుగున వచ్చిన తోటమాలి.

వినోద్ చిన్నాన్న రాజేష్ ను పరామర్శించడానికి వచ్చాడు.

"చాల అన్యాయం జరిగింది. ఇలాంటివి ఇక ముందు జరగకుండా ఆపాలి." చలనం లేని రాజేష్ ను ఎంతో ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. దేవుడి ముందు జోలె పట్టుకుని కూర్చున్న జయ దగ్గరకు వెళ్లి, "జయమ్మా! జరగకూడనిది జరిగింది. దుర్మార్గులను పట్టుకోవడానికి గట్టి ప్రయత్నం జరుగుతోంది." అంటూ రెండు చేతులు జోడించి నమస్కరిస్తున్న అతని ముందుకు జయ వచ్చి తన కొంగు జోలె అతని ముందుకు చాపి,

"నా గంగను నాకివ్వండి. నాబిడ్డను నాకివ్వండి." కన్నీళ్ళతో అర్థించింది.

ఆమె బాధను చూడలేక కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అతను దండం పెట్టి వెను దిరిగాడు. అక్కడే నిలబడ్డ ఒక బంధువు

"ఇంటింటికి సేక్యూరిటీలు పెట్టుకుంటారు ఈ నాయకులు. కానీ మన దేశంలో గల్లి గల్లీకి సేక్యూరిటి కావాలి. అప్పుడు గాని ఈ దుర్మార్గుల సంత తగ్గదు." వచ్చిన వాళ్ళు రకరకాల కామెంట్స్ చేస్తున్నారు.

"స్వతంత్రం వచ్చిందని పెద్ద పండుగ చేసుకుంటారు. స్వతంత్రం ఎవరికి? దేశానికా, పురుషులకా? స్త్రీ ఒంటరిగా నాలుగు అడుగులు వెళితే దోచుకునే మగవాడు ఉన్నంత కాలం స్వతంత్రం అనే పదానికి అర్ధమే లేదు. ఆనాడు నిండు సభలో ద్రౌపదికి మానభంగం జరిగినపుడు పదవులిచ్చిన ఆసనాల్లో కూర్చున్న మహా మహులు ఒక్కరైనా ద్రౌపదికి సహాయం చేసారా! చేయి కూడా కదప కుండా అసీనులయ్యే ఉన్నారు. ఈనాడు నాయకులు కూడా అంతే. పదవులు వాళ్ళను బలహీనం చేస్తాయి. స్త్రీ జీవితంలో ఆనాటికి ఈనాటికి తేడా ఏమీ లేదు. అందుకే ప్రజలం మనమే ముందుకు రావాలి." స్త్రీల అన్యాయాలను ఎత్తి చూపుతూ న్యాయం కావాలని వాదించే మహిళా సంఘ అధ్యక్షురాలు మిస్ నందిని కోపంతో బుసలు కొట్టింది.

నిర్జీవమైన రోజులు గడిచి పోతున్నాయి. జయ, రాజేష్ లకు దేని మీద ఆసక్తి లేదు. ఒక జీవితాన్ని అంత సులభంగా ఎలా అంతం చేయగలిగారు రాజేష్ ఊహకు తట్టనిది. దుండగులు దొరకడం వాళ్ళకు శిక్ష పడటం జరిగింది, కానీ గంగ తిరిగి రాలేదుగా!

★★★★★★★★★★

ఒక సంవత్సరం బరువుగా ముందుకు కదిలింది.

ఒక ఆదివారం నవ యువతీ మండలి బిల్డింగులోని హాలు జనంతో నిండి పోయింది. బేనర్ పై, "గంగ కరాటే అకాడమి" అందంగా కదులుతోంది. వచ్చిన వారు టేబుల్పై ఉన్న ఫోల్డరు తీసుకుని అందులో ఉన్న వివరాలు చూసుకుంటున్నారు. కొంతమంది వాళ్ళ పిల్లల్ని కరాటే క్లాసుల్లో చేర్చడానికి లైనులో నిలబడ్డారు.

హాలుకు పక్కనున్న గదిలో కావేరి మరి కొంత మంది అమ్మాయిలు కరాటే డేమాన్స్ట్రేషను ఇస్తున్నారు.

దూరంగా నిలబడి క్లాసులో జరిగే కరాటేను గమనిస్తున్న ఒక మధ్య వయస్సతను రాజేష్ దగ్గరకు వచ్చి,

"మీరు కరాటే ఎక్కడ నేర్చుకున్నాడు? మీరు మన దేశం అంటూ వచ్చి మీ అమ్మాయిని పోగొట్టు కున్నా దేశనికి సేవ చేయాలను కుంటున్నారు. మీరు మహాను భావులండి." దండం పెడ్తూ అన్నాడు ఒక మధ్య వయస్సతను.

నవ్వుతూ "చాలా మంది అడుగుతున్నారు." అంటూ స్టేజ్ దగ్గరగా వెళ్లి మైక్ తీసుకున్నాడు.

రాజేష్ గొంతు ఖంగున వినబడింది.

"మీరిందరూ వచ్చినందుకు నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది. మీలో చాలా మంది అడిగే ప్రశ్నలకు జవాబు ఇవ్వాలని మైకు తీసుకున్నాను. నా పెద్ద కూతురు గంగ ఎనిమిదేళ్ళ వయసునుండి కరాటే నేర్చుకుంది. బ్లాకు బెల్ట్ వచ్చింది. తనను కరాటే క్లాసుకు తీసికెళ్ళి అక్కడ క్లాసు అయిపోయే వరకు ఊరికే కూర్చోవడం ఎందుకని నేను కూడా పెద్దవాళ్ళ క్లాసులో చేరి పోయాను. మొదట్లో కాస్త వొళ్ళు నొప్పులు తప్పలేదు. అయినా మానకుండా పట్టుదలగా నేర్చుకున్నాను. ఇండియా వచ్చాక కూడా కావేరి యమున తో కలిసి అందరం ప్రాక్టీసు చేసే వాళ్ళం. మిమ్మల్ని మీరు రక్షించుకునే శక్తి ఉంటె మీమీద మీకు కాన్ఫిడెన్సు వస్తుంది. మహానుభావులు చెప్పినట్టు నాదేశం నాకేమిచ్చింది అని నేను అడగను, నా దేశానికి నేనేమిచ్చానని ఆలోచిస్తాను." రాజేష్ మనసులో గంగ కదిలి గొంతు మరి పెగల లేదు.

"నా కూతురు పదహారేళ్ళు ఉంటుంది, ఆలస్యమేమో అనుకున్నాను కానీ మీమాటలు విన్నాక .. రేపే జాయిన్ చేస్తాను." ఉత్సాహంగా అందొక తల్లి జయతో.

నవ్వుతూ సరే అన్నట్టు తలూపింది జయ.

"సరదాగ నేర్చుకున్న కరాటే ఇప్పుడు ఇలా ఇంతగా ఉపయోగ పడ్తుందని మీరు కల్లో కూడా అనుకోలేదు కదూ రాజేష్!" పక్కకు వచ్చి నుంచున్న జయ చిన్నగా అంది. వారిద్దరి మనసులో ఒకటే ఆలోచన మెదులుతోంది.

Click here to share your comments